

OD ISTE AUTORKE

KAD JE ŽENA KURVA / KAD JE MUŠKARAC PEDER

PLES OKO SUNCA

ŽIVOT BEZ KRPELJA

KOSTURI OKRUGA MEDISON

DABOGDA TE MAJKA RODILA

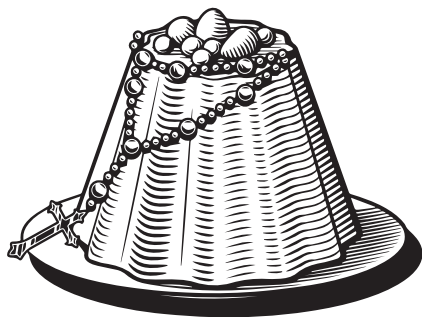
UHO, GRLO, NOŽ

MUŠKARAC U GRLU

ZAŠTO PSUJEM

Vedrana
RUDAN

Puding od
VANILIJE

■ Laguna ■

Copyright © 2021, Vedrana Rudan
Copyright © ovog izdanja 2021, LAGUNA

Mojim čitateljima

Sadržaj

Uvod. 11

I. PREDJELA I LAKA JELA

1. Neki novi klinci 15
2. Kurviši 18
3. Kad ti je šesnaest godina tek 21
4. Milena 24
5. O štakorima i ljudima. 27
6. Posle jebanja nema kajanja 30
7. Dnevnik Diane Budisavljević 33
8. Mala Greta i veliki dečki 36
9. Bila jednom jedna Seka 39
10. Starost 42
11. Novo, novo, novo vrijeme 44
12. TV voditelj i hlačice. 47
13. Biti žena 50

14. Javne ženske	53
15. O nedojebanosti	55
16. Što su žene danas?	58
17. Kad kokoške prolupaju	61
18. Feministice narikače	63
19. Sterilizirane ratnice	66
20. Molimo javnost za privatnost	69
21. Otvoreno pismo poljskim sestrama	72
22. O ljepoti moje starosti	74
23. Sve mi nismo Milena Radulović..	77
24. Fina, mrtva djevojka	79
25. Koga mama više voli?	82

II. GLAVNA JELA I PRILOZI

1. E, moj Markse	87
2. Odjebite, ratnici!.	90
3. Zašto Marija nije abortirala?	92
4. Hristos se rodi	95
5. Republika Štakorija	98
6. Krešo jede crve.	101
7. Klijent, pacijent	104
8. Hod zakurac	106
9. Hoće svako da vas bije	108
10. NATO migranti	110
11. O zečevima i sirotinji	112
12. Ja sam Bog tvoj	115
13. Profesor Doktor Četnik.	117

14. Trećezemaljci	119
15. Štrajk	121
16. Siluj hrvatski!	124
17. Silovatelji i roditelji	127
18. Bagra	130
19. Kolinda, Milanović i...	133
20. Loši, loši, zli	137
21. Županova Žena	140
22. O demokratskom fašizmu	143
23. Odjebite snove!	146
24. Biskupi i političari.	150
25. Nakaradna zemlja Hrvatska	153
26. Što smo Bogu skrivili?	156
27. Mi smo Isusovi, Isus je naš	159
28. Šuti, stoko!	161

III. SALATE

1. Krešimir Prvi Najveći	167
2. 5.0	170
3. Dijete s karakterom	173
4. Umri ružičasto!	175
5. Imamo Hrvatsku!	178
6. O psu i meni	181
7. Đole	183
8. Zašto se ne bojim koronavirusa?.	185
9. Gdje živi naša ministrica?	187
10. Škamp i u doba korone	190

11. Smrt u demokraciji	193
12. Tko preživi, najbat će!	196
13. Moji koronarni dani	199
14. Đoković na križu	202
15. Vjenčanje, korona i porod	205
16. Korono, ljubavi moja!	208
17. Kako ubijati starce bez tisuću zašto?	211
18. Dosta mi je!	214
19. Koliko lica ima smrt?	217
20. Kurviš i korona	220
21. Jebali vas lampaši	223
22. Evropljanka u Beogradu	226

IV. DESERT

1. Puding od vanilije	231
<i>Zahvalnica</i>	235
<i>O autorki</i>	237

Uvod

Za mene bi bilo mnogo bolje ne objašnjavati kakva je ovo knjiga. Imam problem, uvijek govorim istinu i samo istinu, zato ću vam reći: ne, ovo nije kuharica. Ne bih htjela da pomislite kako ćete uz njenu pomoć naučiti kuhati puding od vanilije, pa kad shvatite da to nije to, krenuti nazad u *Lagunu* i tražiti povrat novca. Ovo nije kuharica! Knjiga je dobila naslov po jednom od tekstova.

Svi tekstovi u ovoj knjizi su sa bloga www.rudan.info. Pišem ga preko deset godina. Prati me, danas je to jako važno, oko 230.000 čitatelja, a moje su objave pogledane 20.000.000 puta. To je i mnogo i malo. Mnogo je za ženu kojoj ni sise ni međunožje već godinama na tržištu ne vrijede ni prebijene pare, malo kad se uspoređi s brojem pogleda koje uhvate polugole cure s mikrofonom u ruci.

Ideju mi je dao sin Slaven Hrvatin, diplomirani psiholog, diplomirani informatičar i najveći borac za ženska prava koga većina vas nikad neće ni vidjeti ni čuti. Veliki je to gubitak za vas. Spominjem ga jer bez njega ne bih bila na Mreži i zato što rijetko koja mama može izbjeći spominjanje sina i kad treba i kad ne treba.

Ovi su tekstovi napisani u trenu. Na ekranu ili u životu, češće na ekranu, osvane vijest, od tebe čitatelji očekuju da reagiraš odmah. Ili ti misliš da netko od tebe nešto očekuje iako to nije istina. Konkurencija je ogromna, na svim portalima postoje dežurni „kritičari“ ili „hvalitelji“ naše stvarnosti, bitno je biti, ako ne prva, onda originalna.

Koliko si „originalan“, pokazuje ti broj ulazaka. Postovi za koje bih ruku u vatru stavila da su ono najbolje što iz sebe mogu izvući najmanje se čitaju. Vi i ja očito imamo drugačiji ukus.

Pisanje tekstova na internetu užasan je stres za one koji od toga žive. Stalno im za vrat pušu šefovi i rokovi. Ja, slobodna poput ptice na grani koju mačka vreba, ja sam i ptica i mačka, sama sam sebi i rob i gonič, uživam. I, da, čitam sve komentare, osim kad ih ima na stotine.

Davno sam čula da su u životu čovjeka najsretnije moje godine, godine u kojima si star. Smiješna mi je bila ta teza. Danas znam da je istina. Živimo u strašnim vremenima, a ja nikad ljepše nisam živjela. U mom okruženju nema zlih ljudi, po portalima nikad ne čitam komentare pune mržnje, usrećuju me male stvari. Sretna sam kad mislim da sam zdrava, kad je dan sunčan, kad kiša pljušti, kad muž skuha ručak, kad se mačka rasteže pokraj peći, kad mi unuka kaže u slušalicu: pričaj mi o životu, nona. Najveća sreća je, ipak, držati u ruci svoju novu knjigu.

Što je za vas sreća? Čitati knjigu ili kuhati puding? Da mi je znati što vam se mota po glavi.

I
PREDJELA
I
LAKA JELA

Neki novi klinci?

Priznajem, o muškarcima, generalno, uvijek sam mislila da su svinje dok ne dokažu suprotno. Nikad mi nije padalo na pamet da bi značajan broj mogao to i dokazati.

Sebe već tri desetljeća ne ubrajam u žrtve. Moj muž stavlja suđe u perilicu kad vidi da to treba učiniti, trideset godina smo skupa, lagala bih kad bih rekla da sam mu u tom razdoblju ispeglala pet košulja.

Neko ih je vrijeme peglao sam, a onda smo našli „ženu“. Doduše, nijedna „žena“ ne može baš sve obaviti za par koji ne želi prati prozore, usisavati podove, ubacivati u zahodsku školjku čarobne tekućine, laštiti slavine...

Već danima razmišljamo kako bi trebalo promijeniti posteljinu, najveća nam je muka uvlačiti poplun u navlaku, do večeras ne znamo tko će to učiniti. To nije moj posao, nije ni njegov. Upravo mi je rekao da će to učiniti on. Ja ću sebi skuhati čaj.

S vremena na vrijeme uđem u market i onda gledam kako ljudi znaju kupiti banane. Odaberu ih, stave u vrećicu, odu do vage, pritisnu neki broj, pa vrećicu ubace u košaricu.

Taj zahtjevni posao obavlja moj muž. On zna tko na tržnici prodaje najbolji krumpir, koji je krumpir za pečenje, koji za kuhanje.

Ja radim ono najstrašnije. Kuham. Kuhanje mi se gadi, ali kuhati moram jer za skupe restorane u kojima bismo se hranili svaki dan nemamo love. Pokušali smo se hraniti u jeftinim restoranima, naši su želuci rekli odlučno ne. Meni kuhanje jest robija, ali kuham jer radim kod kuće, muž izvan kuće.

Ne vozim, ne nabavljam drva, ne spremam večere za prijatelje, ne zovem prijatelje, ne ulazim u banke, ne plaćam račune. Naš odnos nije bio dogovor, ti ćeš ovo, ja ću ono. Spontano funkcioniramo tako da jedno drugome ugađamo gdje možemo. U ime ljubavi, valjda.

Toliko smo dugo skupa da je naša veza meni normalna, istovremeno mislim da nitko oko nas tako ne živi. Ovih sam dana razgovarala sa ženama koje su u vezi. Imaju četrdeset ili manje, muža ili partnera, djecu ili su bez djece.

Sve su mi isto rekle. Muškarci s kojima žive dijele s njima život. Međusobno ne raspravljaju o „resorima“. Po dijete u vrtić ili u školu ide onaj tko za to ima vremena, ručak kuha onaj tko stigne, dijete hrani ili tata ili mama, psa „na šetnju“ ujutro u šest vodi onaj kome se manje spava.

Žene s kojima sam razgovarala same izlaze. Kad im se izlazi. Sami odlaze „u život“ i njihovi muževi. Nitko ne misli da je poza „sijamski blizanci“ jedina moguća i jedini dokaz bliskosti i ljubavi.

Bože, koliko se ti odnosi razlikuju od onih u kojima su živjele ili još uvijek žive neke moje vršnjakinje. On nije „šef“, ona nije „sluškinja“.

Sjećam se da sam pred neko vrijeme slučajno pogledala kroz prozor spavaće sobe. Našom su ulicom prolazila tri

muškarca, svaki od njih gurao je dječja kolica, iza njih su hodale tri žene i razgovarale. U „moje vrijeme“ takva je slika bila nezamisliva. Žene su u skupinama gurale kolica, naši su muškarci bili tko zna gdje.

Kad čitamo tekstove na portalima, uvijek čitamo istu priču. Oni su ubojice, oni su zlostavljači, oni ne peru zahod, oni kockaju, loču, jebu sa strane, čekaju da im „ona“ svakoga dana servira ručak i ne brinu o djeci.

Zbunjena sam. Je li se svijet promijenio ili sam ja ovih dana naletjela na nekoliko perverzних žena koje su me pokušale uvjeriti da nije sve onako kako se čini. Ako nije sve onako kako se čini, ako statistike lažu, ako su „obični“ muškarci bolji nego što mislimo, zašto to nije prijelomna vijest?

Vjerujem da ima bar malo istine u onome što sam otkrila svojom „anketom“. Uostalom, danas oko jedanaest prije podne vidjela sam u kafiću mladog tatu kako u onom dijelu gdje se ne puši drži u naručju prekrasnu djevojčicu i razgovara sa prijateljem koji je tamo bio sa sinom.

Gdje su bile mame? Radile su? Ili ipak, praznici su za neke već počeli, pile sa društvom u drugom kafiću oslobođene djece, oslobođene okova koje sam ja stalno vukla kad sam bila u njihovim godinama?

O ovoj sam temi razgovarala i sa svojom kćerkom i sa svojom nevjestom. Cure su u četrdesetoj. „Kako dijelite poslove u braku?“ Blijedo su me gledale.

O vlastitoj djeci ništa ne znam, a imam hrabrosti pisati eseje o „muškim svinjama“? Jesam li ja „ženska svinja“?

Kurviši

Tko su kurviši? Kurviši su najčešće oženjeni muškarci koji varaju svoje žene, posebno veliki kurviši su oni koji napuštaju njih i djecu i odu s drugom, u pravilu mlađom jer „mlađe je slađe“. Ponekad neki od njih ode i sa starijom, ali se „starije“ ne rimuje sa „slađe“ pa se tako i ne doživljava. Kurviši se razapinju na križ zbog nejači koju su ostavili iza sebe i uplakane nesretnice pred kojom je život posut oštrim komadićima stakla.

Na kurviše se obrušavaju samo žene, muškarci im, okovani bračnim prstenjem, zaviđaju. Čudno je to kako mi žene svaki gubitak muškarca, makar to bio gubitak muža nama nepoznate žene, uvijek doživljavamo kao poraz Napuštene.

Jesmo li se ikad zapitale, ni ja se to nikad nisam zapitala do danas, zašto odlazak muža sve doživljavamo kao „gubitak“? Ne pada nam na pamet, kad u nekoj *Gloriji* pročitamo kako je Marko „ostavio“ ženu i dvoje djece, na fotki šeće s drugom, da to za bivšu i nije gubitak? Možda bismo morale, prije nego krenemo roniti suze nad ostavljenom „siroticom“, pogledati priču iz drugačije perspektive?

Kako je izgledao brak para iz koga je iskoračio „kurviš“? Izgledao je poput mog, poput vašeg. Sve vi radite, skupljate djecu u vrtiću ili pred školom, ponekad i on uskoči, dolazite doma, na brzinu dovršavate ručak, on uvijek dolazi sat ili dva kasnije jer „radi“. Kad pojede, dok vi ubacujete suđe u perilicu, on leži na kauču i prčka po mobitelu.

„Što ćemo sutra jesti?“, pitate dok sa ploče štednjaka stružete ostatke zagorenog mlijeka od jutrošnje kave. „Svejedno mi je“, mrmlja On dok tone u san. Razumijete da je umoran, ne tražite od njega da ustane, ubaci prljavo rublje u mašinu, izbaci čisto, objesi ga na sušilo. Sve to vi možete sami. Djeca voze bicikle ispred zgrade, molite boga da se ne ubiju. Što ćemo sutra jesti, što ćemo sutra jesti?

A što ću za večeru? Djeca vole palačinke, On voli palačinke, neću ga buditi, djecu vozi na trening sutra, sve mi se pomiješalo, ubi me jebeni šef. Kad se probudi, popit ćemo kavu na balkonu, nakon večere stavit će djecu u krevet, u međuvremenu ću ja objesiti rublje na sušilo, istuširati se, pa ćemo zajedno popiti svatko čašu vina, pa ćemo se pojebati... Život ima smisla.

On se budi. „Jebote, koliko je sati?“ „Šest.“ „Zašto me nisi probudila?“ „Ništa mi nisi rekao. Hoćeš palačinke za večeru, ili...“ „Jurim. Imam sastanak.“ „Sastanak?“ Buduća Ostavljena je nemirna. „Da, sastanak! Netko mora i raditi u ovoj kući. Živimo u dvadeset i prvom vijeku, ako nisi znala, nema radnog vremena, nema osam, osam, osam, radim od jutra do sutra. Ti to ne vidiš?“ „I ja...“ Buduća Ostavljena je pokušala reći da i ona radi, ali kurviš je već u kupatilu. Djeca provaljuju u stan. „Gladni smo, 'oćemo palačinke.“ „Najprije operite ruke, smirite se, operite ruke, rekla sam!“ Djeca peru ruke iznad sudopera, voda pršti na sve strane, kurviš izlazi iz kupatila.

„Ovo je ludnica, ne možeš ih smiriti?“ „Smiri ih ti!“ „Zašto se dereš? Zašto se uvijek dereš?“ „Ne derem se...“ „Mama, ja ću napraviti palačinke“, javlja se trogodišnjak. „Ja ću, ti si mali!“ , urla šestogodišnjak. „Smirite se, tata je nervozan...“ „Nisam nervozan, jebote, samo ne mogu razumjeti zašto u ovoj kući uvijek vlada cirkus. Djeco, izujte tenisice i u krevet! Odmah!“ „Tata, mi smo gladni“, plače trogodišnjak. „Ne mogu djeca u krevet prljava i gladna“, javlja se Buduća Bivša.

„Odlazim. Već sam zakasnio.“ „Kamo ideš u sedam uvečer?“ On je pred ulaznim vratima. „Kad ćeš se vratiti?“ Kurviš ne čuje pitanje Buduće Bivše jer se nalazi s druge strane vrata.

Nakon mjesec, dva ili tri Buduća Bivša postaje Bivša. Ne treba kuhati za Njega, On ne spava na kauču svako poslijepodne, ne odlazi „na posao“ svake večeri. Djeca su po odluci suda dva puta tjedno „njegova“, i svaki drugi vikend u mjesecu. Kurviš nije bio sa svojom djecom ovako često otkako su se rodila. Neka druga Buduća Bivša peče im palačinke dok Ostavljena stenje pod tijelom koje je čvršće ili mekše, starije ili mlađe, nebitno. Bitno je da Mu ne treba kuhati, ne treba Mu prati, ne treba Ga slušati, ne treba Ga gledati, osim onih sat vremena jednom ili dva puta tjedno i svaki drugi vikend u mjesecu.

Zato, žene moje drage, nemojmo osuđivati kurviše. Oni su i žrtve i gubitnici. Cure, ne smijemo zaboraviti, sloboda ima svoju cijenu. Ona nikad nije previsoka.

Kad ti je šesnaest godina tek

Ivo Robić, za mlade od sto, naš najpoznatiji pjevač svih vremena, bio je poznat i po hitu *Sedamnaest ti je godina tek*. Čovjek je to pjevao kad sam ja imala sedamnaest, dakle prije jedno pola stoljeća. Jedan od stihova pjesme glasi: „Čemu ti pocrveniš kad neki ti momak poklonit želi cvijet...“

Pa onda Robić dalje veze da neka cura ne brine ni kad joj kaže da „voli te više nego čitav svijet“, pa nastavlja kako pred ženskom „stoji život, stoji cijeli vijek, sedamnaest ti je godina tek“.

Kad sam išla u srednju školu, na satovima hrvatskoga bilo je obavezno iz svakog pročitano djela izvući „glavnu misao“. Glavna misao Robićeve pjesme bila je da cure u sedamnaestoj imaju vremena, pred njima je „čitav vijek“, za, valjda, seks.

Neka čekaju. Sjećam se da smo sve mi slušale Robića i nije nam padalo na pamet čekati. Htjele smo se drapati sad i ovdje, kao da sutra ne postoji.

I opet moram naglasiti, bilo je to pred pedeset godina kad su nas naši vršnjaci u gimnaziji hvatali za sise, i one koje su

ih imale i one druge, stavljali nam ruke među noge, mi smo ih gurale od sebe, kontracepcijske tablete bile su budućnost, ali se ipak znalo tko u razredu ima najdulju batinu. Nadam se da mu i danas služi.

Sjećam se, nastavu smo imali poslijepodne, bilo je to u gimnaziji, kad smo nakon nastave zaključali vrata razreda, isključili svjetlo i krenuli jedno na drugo. Jednom smo ipak pustili u razred direktora jer je toliko snažno lupao na zaključana vrata da nas je dekoncentrirao u dodirivanjima organa i razmjeni sline. Nikome nije padalo na pamet sirotome drugu direktoru dati otkaz.

Kad je ušao, svjetlo smo već bili uključili, neke su cure pokušavale naći grudnjake, dečki su zakopčavali šliceve, sve je to bilo kresanje na mokro, ali tako da smo ostale nevine. Koliko možeš biti nevin kad ti netko svrši na kutu dok ga ti držiš za jaja, a on te pokušava udaviti sedamnaestogodišnjim jezikom?

Zašto ovo pišem? Čitam na portalima kako je neki klinac u jednoj pulskoj srednjoj školi za vrijeme nastave curu hvatao za sise. Navodno, direktorica je dobila otkaz, dobit će ga još neki profesori, javio se otac „silovatelja“ koji tvrdi, ja mu vjerujem, da je bilo „obostrano“. Ako mi išta ide na živce, to je teza da su žene baš uvijek bespomoćne, „silovane“, „žrtve“.

Nevjerojatno mi zvuči i da se bilo tko čudi da se klinci u šesnaestoj ili sedamnaestoj hvataju za erogene zone. Ako neće u tim godinama, kad će?

Iza mene je „čitav vijek“ pa ipak mislim da je bilo dobro što u sedamnaestoj nisam čekala da me tresne „vijek“, nego sam više ili manje uživala u trenucima koji se kasnije nikad nisu ponovili. Moji vršnjaci i ja bili smo nevješti, drhtavi, puni žudnje i tako sretni kad bismo naletjeli ili naletjele na nekoga tko „zna“. Na nekoga tko se zna ljubiti, tko zna

milovati, tko nas zna dovesti do sreće koja nikako nije mogla čekati ni sekunde. O stoljeću da se ne govori.

Zato mi je sva ova licemjerna frka još jedna u nizu pizdarija kojom nas truju mediji da bismo zaboravili na prava sranja. Sranje su male plaće profesora, trošne škole, bijedna oprema stara „čitav vijek“. Opaka je, posebno je opaka teza da današnje cure ne znaju što im se dešava, da su objekt, da sve one u klupama sjede poput svetica i da im se njegova šaka među nogama dešava protiv njihove volje.

Ako današnje cure imalo liče na onu mene pred pedeset godina, onda bi ova priča trebala odjebati sa ekrana naših kompjutera.